

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Цанка Цанкова

Изразявам особено мнение по определението на Конституционния съд от 28 април 2015 г. по конституционно дело № 2/2015 г.

Не споделям това определение, с което се допуска до разглеждане по същество искането на тричленен състав на Върховния касационен съд, Търговска колегия за установяване на противоконституционността на § 8, ал. 1 от ПРЗЗИД на Закона за приватизация и следприватизационен контрол.

Искането за установяване на противоконституционност гласи: „...в частта, с която урежда възможност в случаите на заварени приватизационни договори по чл.25 от отменения Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (ДВ, бр.38/1992 г., отм., ДВ, бр.28/2002 г.), по които има неизпълнени в срок задължения, изпълнителният съвет на Агенцията за следприватизационен контрол да предприема необходимите действия за учредяване на законна ипотека върху имуществото на приватизираното дружество”. Вижда се, че не е възпроизведена разпоредбата на § 8, ал. 1 към ПРЗИДЗПКС. Не е посочен точно законовият текст, а искането показва голяма степен на неопределеност и неяснота. Коя е тази част, чиято противоконституционност се цели да бъде обявена от Конституционния съд, не е казано и въпросът остава открит и за предмета на делото. Това е от изключително важно значение не само за по нататъшното развитие на процеса по конституционното дело, но и за решението по конкретното дело пред ВКС поради връзката, която създава между тях чл. 150, ал. 2 на Конституцията.

Състав на ВКС може съгласно чл. 150, ал. 1 и 2 на Конституцията да сезира Конституционния съд за несъответствие между закон и

Конституцията. Няма съмнение, че може да се иска обявяване на противоконституционност на цяла разпоредба, на множество разпоредби и на част от законова разпоредба. Коя именно част се определя от вносителя на искането, а в случая тя не е посочена.

Искането трябва да бъде ясно и точно формулирано, да възпроизвежда разпоредбата на текста на закона, така както е установен от законодателя и публикуван в Държавен вестник. Това е необходимо, тъй като то определя предмета на делото. Конституционният съд съгласно чл. 22, ал. 1 ЗКС се произнася само по направеното искане. Той не може да допълва, променя, ограничава и внася каквито и да било изменения в него.

Когато искането, с което е сезиран Конституционния съд, има недостатъци, чл. 19 ЗКС урежда реда за отстраняването им, като се дава на вносителя срок за това. Съгласно ал. 2 на чл. 19 на Закона за Конституционен съд делото се внася в заседание на Конституционния съд, който решава дали искането ще бъде върнато или ще се допусне разглеждане на делото по същество. Съгласно чл. 26 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд, когато недостатъците не са отстранени, Съдът се произнася с определение за отклоняване на искането и прекратява производството.

В конкретния случай формулирането на искането от решаващия конкретно дело състав на ВКС е установяване противоконституционност в част, която той не е определил, и е въвел израза „с която урежда възможност“, какъвто в § 8, ал. 1 няма. Този недостатък не е отстранен от вносителя на искането.

Да се посочи частта от разпоредбата е абсолютно необходимо, защото тя е определяща за предмета на делото. Само вносителят е този, който може да каже какво иска от Конституционния съд, и то като посочи атакуваната за неконституционност разпоредба така, както тя е отразена в текста на закона. В определението си от 29.04.2015 г. Конституционният

съд е сторил точно обратното – той е формулирал искането на сезиращия орган. При това без никакви (дори отбелязване) мотиви в съобразителната част на определението.

С оглед на посоченото намирам, че допускането на разглеждането по същество на искането за обявяване на противоконституционност на цитирания § 8, след като не е изпълнена процедурата и вносителят не е посочил и ясно уточнил коя точно част на разпоредбата се атакува като противоконституционна, е недопустимо. Каквито и да било промени от Конституционния съд относно предмета на делото биха били дописване на текст на закон, което е въвн от компетентността на Конституционния съд и противоречи на Конституцията.

С извършеното се създава прецедент на несъобразяване и пренебрегване на процедурните правила на Конституцията и на Закона за Конституционен съд.